

РЕШЕНИЕ

№ 146

София, 05 февруари 2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на деветнадесети септември две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КЕТИ МАРКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ДАНИЕЛ ЛУКОВ

при секретаря Невена Пелова
и в присъствието на прокурора Николай Любенов
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 653/2019 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на адв. К. Д., защитник на подсъдимия Г. А. К., срещу въззивно решение № 89 от 14.05.2019г., постановено по внохд № 168/19г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

В касационната жалба се релевира касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК – явна несправедливост на наложеното наказание. Прави се искане за изменение на въззивното решение с приложение на чл.55 от НК, алтернативно за определяне на наказанията в предвидения законов минимум.

В съдебното заседание пред Върховния касационен съд защитникът на подсъдимия поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Пледира за налагане на по-леки наказания и определяне на първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Подсъдимият Г. К. изразява съжаление за извършеното и моли за по-лека присъда.

Представителят на ВКП намира жалбата за неоснователна, а определените наказания за справедливи. Моли атакуваният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

С присъда №7 от 04.02.2019 г., постановена по нохд №2188/18 г., Окръжен съд – Пловдив е признал подсъдимия Г. А. К. за виновен в това, че на 10.09.2018 г. на /път/ на [населено място], с /№ /, в участъка му на / километър/, е направил опит да даде подкуп - дар под формата на пари в размер на 150.00 лв. на полицейски органи: младши експерт К. Д. Н. - командир на отделение в група „С.“ на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР - /населено място/ и младши инспектор И. Д. С. – старши полицай в група „С.“ на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна

полиция“ при ОД на МВР - /населено място/, за да не извършат действия по служба, свързани с осъществяване на контролна дейност по Закона за движение по пътищата (ЗДВП) и съставяне на актове за установяване на административни нарушения (АУАН) по ЗДВП, възложени им съгласно Заповед рег. № 81213-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, чл.189, ал.1 от Закона за движение по пътищата, чл.37, ал.1, б. „б“ от Закона за административните нарушения и наказания, и конкретно изразяващи се в това да не му съставят АУАН по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДВП - управление на моторно превозно средство (МПС), лек автомобил марка и модел „марка“, с рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества - кокаин и по чл.177, ал.1, т.1 от ЗДВП - управление на горепосоченото МПС, след като е лишен от това право по съдебен ред, за срок от шест месеца, със споразумение по протоколно определение от 04.04.2018г. по нохд № 79/18г. на РС-Чепеларе, в сила от същата дата, като изпълнителното деяние е довършено, но не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици на това престъпление, по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл.304а, вр. чл.304, ал.1, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.58а, ал.1, вр. чл.54 от НК му е наложил наказания - лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца и глоба в размер на 3000лева.

С присъдата първоинстанционният съд е признал за виновен подсъдимия К., че на същата дата и място, в условията на повторност, след като е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка и модел „марка“, с рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества – кокаин, поради което и на основание чл.343б, ал.4, вр. ал.3, вр. чл.28, ал.1, вр. чл.58а, ал.1, вр. чл.54 от НК му е наложил наказания - лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и глоба в размер на 700лева.

На основание чл.37, ал.1, т.7 от НК съдът е лишил подсъдимия К. от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 /една/ година, считано от влизане на присъдата в сила.

С присъдата съдът е признал за виновен подсъдимия Г. К., че на същата дата и място, без надлежно разрешително съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, е държал високорискови наркотични вещества – амфетамини, с общо нето тегло 0,158 грама, на стойност 4,74 лв., поради което и на основание чл.354а, ал.5, вр. ал.3, т.1, вр. чл.58а, ал.5, вр. чл.54 от НК му е наложил глоба в размер на 500лева.

На основание чл.23 от НК съдът е определил едно общо и най-тежко измежду горните наказания, а именно лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца. Към това наказание са присъединени следните наказания: глоба в размер на 3000лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 /една/ година.

На основание чл.57 от ЗИНЗС съдът е определил първоначален строг режим за изтърпяване на наложеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца.

Съдът на основание чл.68, ал.1 НК е привел в изпълнение наказанието от 5/пет/ месеца „лишаване от свобода“, определено по нохд № 79/18 г. на РС – Чепеларе и на основание чл. 57 от ЗИНЗС е определил първоначален строг режим за изтърпяването му.

Съдът се е произнесъл по веществените доказателства и разноските.

С решение №89 от 14.05.2019г., постановено по внохд №168/19г., Пловдивският апелативен съд, Наказателно отделение, 2 състав е потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Касационната жалба е допустима, но неоснователна.

Първоинстанционното производство е проведено по реда на Глава двадесет и седма от НПК, в рамките на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК. При тази диференцирана процедура наказанията подлежат на определяне по правилата, визирани в разпоредбата на чл.373, ал.2 от НПК, която препраща към нормата на чл.58а от НК. В настоящия случай решаващите инстанции са индивидуализирали наложените на подс.К. наказания при предпоставките на чл.58а, ал.1 и ал.5 от НК. Крайните изводи на въззивния съд относно размера на наказанията, определени при превес на смекчаващите обстоятелства, са правилни. Също така оценявайки, установените смекчаващи обстоятелства, съдебните инстанции са достигнали до правилни изводи за това, че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обусловят приложението на чл.55 от НК, респективно индивидуализиране на наказанията при условията на чл.58а, ал.4 от НК.

В кръга на смекчаващите отговорността обстоятелства са били включени младата възраст на подсъдимия, добрите му характеристични данни, трудовата му ангажираност, изразеното съжаление, признанието на вината и съдействието му за разкриване на обективната истина по делото. Въззивният съд не е пренебрегнал и отегчаващите обстоятелства – упоритостта на подсъдимия, който с цялостното си поведение е целял такова бездействие от полицейските органи, което да осуети разкриване на административно нарушение и престъпление, както и че трите престъпления са реализирани в значително кратък срок след предходното му осъждане и в определения му изпитателен срок. Настоящият състав не споделя становището на въззивния съд, че извършването на инкриминираните деяния в изпитателния срок на предходно осъждане следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство, тъй като на основание чл.68, ал.1 от НК е постановено ефективно изтърпяване на отложеното наказание.

Основателно е оплакването в жалбата, че по отношение на престъплението по чл.343б, ал.4 от НК като отегчаващо обстоятелство съдилищата неправилно са отчели предходно осъждане на подс.К., обуславящо квалификация “повторност” по чл.28, ал.1 от НК. Разпоредбата на чл.56 от НК изключва възможността обстоятелства, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление да бъдат ценени като смекчаващи или отегчаващи.

Тези констатации обаче не налагат намеса на касационната инстанция в насока на намаляване размера на наложените на подсъдимия наказания. При индивидуализацията на всяко наказание няма място за механичен формален подход на съпоставка между смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, тъй като става въпрос за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степента на обществена опасност на деянието и дееца. В контекста на това разбиране и с оглед на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства/ така както са посочени по-горе/, наложените на подсъдимия наказания за трите извършени от него престъпления са съответни както на конкретната степен на обществена опасност на деянията и дееца, така и за постигане целите по чл.36 от НК.

Неоснователни са оплакванията на касатора, че въззивният съд при определяне на наказанията реално не е отчел всички смекчаващи обстоятелства. Това твърдение категорично се опровергава, тъй като видно от мотивите на въззивния съдебен акт, контролираният съд е взел предвид всички налични

смекчаващи отговорността обстоятелства, а заявеното от защитника, че не е бил съобразен размерът на предложения подкуп -150лева, който бил нисък и обуславял по-ниска степен на обществена опасност на деянието, е несъстоятелно. Деянието по чл.304а, вр. чл.304, ал.1 от НК засяга обществените отношения, свързани с правилното и законосъобразно функциониране на държавния и обществения апарат и неговите органи, и в конкретния случай невисоката стойност на предмета на престъплението не би могла да обуслови по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца. Също така този факт не би могъл убедително да бъде противопоставен на укоримото поведение на подсъдимия, с което същият е целял да избегне установяването от полицейските служители на употребеното от него наркотично вещество, както и липсата на свидетелство за правоуправление /тъй като същото му е било отнето/. В тази връзка несъстоятелно е твърдението в жалбата, че се касае за една “характерна човешка проява, макар и незаконосъобразна, свързана с естествения порив на всеки човек за самосъхранение”. Подобно поведение не може да бъде отчетено като естествено, то е противоправно, недопустимо и разкрива признаците на престъпление. Същото не може да бъде и порив за самосъхранение при извършването на рутинна полицейска проверка.

Обобщено, при установените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, преценени при хипотезата на чл.54 от НК, наложените на подсъдимия К. наказания са законосъобразно определени и съответни за постигане целите на чл.36 от НК.

По делото не се установяват обстоятелства, които да не са били взети предвид от въззивната инстанция при определяне на наказанията, да сочат на завишеност и да пораждат необходимост от намаляването им. Явната несправедливост на наказанието е налице само при очевидно негово несъответствие на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК, пред каквато хипотеза не сме изправени в настоящото дело.

Предвид горните съображения и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 89 от 14.05.2019г., постановено по внохд № 168/19 г. на Апелативен съд – Пловдив

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: